

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 528

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 iulie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 461 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 partea introductivă din Codul de procedură civilă și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-3		
Decizia nr. 464 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 ¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă	3-4		
Decizia nr. 470 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	5-6		
Decizia nr. 617 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, precum și a prevederilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, art. 9 și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale	6-13		
		Decizia nr. 634 din 14 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă	13-14
		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
		429. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Apărării Naționale de către domnul Mihai Șova.....	15
		430. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihai Șova a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Apărării Naționale	15
		431. — Decizie pentru eliberarea, la cerere, a domnului Cristian Sporiș din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice	16
		432. — Decizie pentru numirea domnului Enache Jiru în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 461**

din 8 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 partea introductivă din Codul de procedură civilă și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Fabian Niculae — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 din Codul de procedură civilă în raport cu prevederile art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marynvest” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 3.424/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.315D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus o cerere prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.424/1/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 din Codul de procedură civilă în raport cu art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Marynvest” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 322 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 21 din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-a încălcat dreptul comunitar. Într-adevăr, la calea de atac a revizuirii se poate recurge pentru motivele prevăzute la art. 322 din Codul de procedură civilă, ca urmare a unei erori intervenite asupra stării de fapt, dar în cazul unei cereri de revizuire întemeiate pe art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 se pune în discuție o eroare de drept, în speță, neaplicarea cu prioritate a dreptului comunitar — astfel încât cerința evocării fondului nu trebuie îndeplinită sub aspectul admisibilității cererii

de revizuire, deoarece ar reprezenta o limitare a accesului liber la justiție contrară prevederilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 322 alin. (1) din Codul de procedură civilă în raport cu dispozițiile art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. În realitate, Curtea reține că obiectul excepției în constituie prevederile art. 322 partea introductivă din Codul de procedură civilă și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 322 din Codul de procedură civilă partea introductivă: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...];*

— Art. 21 din Legea nr. 554/2004: „(1) *Împotriva soluțiilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ se pot exercita căile de atac prevăzute de Codul de procedură civilă.*

(2) *Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată. Cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și*

cu precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție și în art. 148 alin. (1)—(4) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile alin. 2 al art. 21 din Legea nr. 554/2004 au fost abrogate prin Legea nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992 ,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 partea introductivă din Codul de procedură civilă și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marynvest” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 3.424/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 464

din 8 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Bucur în Dosarul nr. 2.744/303/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.422D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din de 22 decembrie 2011.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată însă că dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât în decizia instanței supreme a cărei revizuire se cere s-a invocat fondul, astfel încât criticile autorului excepției nu sunt incidente în cauză. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Sentința civilă nr. 2.825R din 20 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.744/303/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Constantin Bucur într-o cauză civilă referitoare la soluționarea unei contestații la executare aflată în stadiul procesual al recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție cu normele constituționale care consacră egalitatea în drepturi între cetățeni și accesul liber la justiție, deoarece conține norme contrare dreptului de proprietate, instituind o

discriminare în defavoarea debitorului ce a garantat deja cu un imobil creditul luat.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că dispoziția legală invocată nu este neconstituțională, având în vedere că prin intermediul ei legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea efectivă a dreptului, chiar și în cazurile în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu. Astfel, executarea silită intervine numai în cazul neexecutării de bunăvoie a măsurilor dispuse prin titlul executoriu, în oricare din formele prevăzute de lege, în funcție de bunurile deținute de debitor, pentru valorificarea creanței creditorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Executarea silită are loc în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, achitarea*

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Bucur în Dosarul nr. 2.744/303/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 774 din 20 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, Curtea a statuat că prin intermediul acestor dispoziții legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea efectivă a dreptului chiar și în cazurile în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu. Astfel, executarea silită intervine numai în cazul neexecutării de bunăvoie a măsurilor dispuse de judecător, fără a se încălca dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea mai reține că prin dispozițiile legale criticate se tinde la o realizare cât mai rapidă a executării silite, precum și la o protecție a creditorului în fața unei eventuale încercări a debitorului de rea-credință de a împiedica executarea. Pe de altă parte, în temeiul art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, care prevăd că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 470

din 8 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Fabian Niculae — magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: „*Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:*

1. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 alin. 1, de la comunicarea hotărârii definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 alin. 2 de la pronunțarea ultimei hotărâri.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 1.663 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 19 februarie 2010, Decizia nr. 214 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 2 mai 2008, Decizia nr. 1.083 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, și Decizia nr. 817 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, Curtea a reținut că hotărârea atacată prin intermediul revizuirii nu este criticată în raport cu materialul dosarului existent la data pronunțării acelei hotărâri, ci numai pe baza unor împrejurări noi, necunoscute de instanța de judecată la data pronunțării. De aceea, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței, care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate.

Totodată, Curtea a statuat că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

De asemenea, prin Decizia nr. 235 din 5 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 31 iulie 2003, Curtea a statuat că prin art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite, și, în aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă accesul liber la justiție, atâta

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 8.682/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.605D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, menționând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 353 din 2 mai 2006 și Decizia nr. 180 din 10 februarie 2011, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.682/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Laurențiu Modan într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât îngreșesc exercitarea drepturilor constituționale ale persoanei căreia i se interzice dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a comunicat faptul că își menține punctul de vedere consemnat în deciziile Curții Constituționale nr. 235 din 5 iunie 2003, nr. 353 din 2 mai 2006, nr. 23 din 11 ianuarie 2007, nr. 474 din 17 mai 2007, nr. 214 din 28 februarie 2008, nr. 1.083 din 14 octombrie 2008 și nr. 1.663 din 15 decembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești în termenul legal cu cererea de revizuire.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 8.682/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrative și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae
În temeiul art. 261 alin. 2
din Codul de procedură civilă, semnează
Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 617

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, precum și a prevederilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, art. 9 și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, aprobată prin Legea nr. 231/2009, precum și a dispozițiilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, art. 9 și art. 15 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii

nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție invocată de Maria Belu, Vasile Belu, Marian Belu, Maria Vasiliu, Ștefan Vasiliu, Constantin Enache, Aneta Enache, Valeria Bozdoc și Ilinca Burdea în Dosarul nr. 33.483/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 415D/2012.

La apelul nominal răspund autorii excepției Maria Belu și Maria Vasiliu, personal și asistați de avocat Cătălina Mihaela Rădulescu, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 menționează, în anexa care face parte integrantă din acest act normativ, imobilele supuse exproprierii, fără a preciza și sumele de bani care trebuie plătite de expropriator cu titlu de despăgubire. Or, declanșarea procedurii de expropriere trebuia să fie dispusă prin lege, ca act juridic al Parlamentului, sau prin hotărâre a instanței de

judecată, iar nu prin ordonanță de urgență. În opinia sa, restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, în speță dreptul de proprietate, nu poate fi dispusă printr-o ordonanță de urgență, pentru că, în caz contrar, ar fi încălcate dispozițiile art. 115 alin. (6) coroborat cu art. 44 din Constituție. Mai mult, situația de fapt reglementată prin actul normativ criticat nu este caracterizată de existența niciuneia dintre împrejurările extraordinare enumerate prin dispozițiile art. 53 din Constituție, care ar putea justifica restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale. Se mai susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 are caracter retroactiv, aplicându-se și unor proceduri de expropriere aflate în curs de desfășurare, spre deosebire de Legea nr. 51/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, care instituie în mod expres obligația de a finaliza procedurile de expropriere înainte de începerea executării construcțiilor.

În ceea ce privește prevederile criticate din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, arată că acestea contravin dispozițiilor art. 53 din Constituție, care reglementează situațiile excepționale care ar putea justifica restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, în speță dreptul de proprietate. Prevederile art. 9 din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 12 din Legea nr. 184/2008, încalcă și dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece expropriatul care contestă în justiție cuantumul despăgubirii propuse de expropriator nu poate contesta și transferul dreptului de proprietate către acesta. De asemenea, prevederile art. 15 din același act normativ nu îndeplinesc exigențele constituționale referitoare la caracterul just și prealabil al despăgubirii, reglementate prin art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, dat fiind faptul că, pe de o parte, aceasta este stabilită în mod unilateral de către expropriator, iar, pe de altă parte, transferul dreptului de proprietate operează la data consemnării despăgubirilor pe numele expropriatului, fără ca acesta să poată intra în posesia sumei de bani la care este îndreptățit cu titlu de despăgubire.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Astfel, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009, arată că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, procedura expropriării cuprinde trei etape, și anume: aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai lucrărilor de interes național, județean sau local, consemnarea sumei individuale și afișarea listei imobilelor ce urmează a fi expropriate și transferul dreptului de proprietate. În speță, declararea utilității publice și declanșarea procedurii de expropriere prin ordonanță de urgență a Guvernului nu contravine principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, dat fiind faptul că ordonanța de urgență a Guvernului este un act normativ cu putere de lege. Mai mult, aceasta a fost aprobată de Parlament prin Legea nr. 231/2009. Nu sunt întemeiate nici susținerile privind încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, dat fiind faptul că aplicarea legii noi actelor și faptelor juridice aflate în curs de desfășurare nu echivalează cu încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, precizează că, în prezent, dificultățile derulării procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică, în vederea realizării lucrărilor de construcție, reabilitare și extindere a infrastructurii rutiere, are repercusiuni asupra implementării proiectelor de infrastructură de transport rutier, atât a celor finanțate de la bugetul de stat, cât și a celor finanțate de instituțiile internaționale, unde statul

român este obligat să respecte termene și condiții riguroase de execuție.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate ale prevederilor legale cuprinse în Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, arată că acestea sunt neîntemeiate, dat fiind faptul că, potrivit dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, momentul transferului dreptului de proprietate asupra bunurilor supuse expropriării este ulterior îndeplinirii obligațiilor impuse expropriatorului prin hotărârea judecătorească, iar potrivit art. 31 din același act normativ, eliberarea titlului executoriu și punerea în posesie a expropriatorului vor putea fi făcute numai pe baza unei încheieri a instanței de judecată care constată îndeplinirea obligațiilor privind despăgubirea.

Având cuvântul în replică, reprezentantul autorilor excepției arată că Legea nr. 33/1994 este un act normativ care reprezintă dreptul comun în materia expropriării pentru cauză de utilitate publică, în speță fiind aplicabilă însă Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, cu modificările și completările ulterioare, lege specială care derogă de la legea generală. Pe de altă parte, arată că ordonanța de urgență a Guvernului este un act administrativ cu caracter normativ, care nu este emis de puterea legiuitoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 33.483/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, aprobată prin Legea nr. 231/2009, precum și a dispozițiilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, art. 9 și art. 15 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale**, excepție invocată de Maria Belu, Vasile Belu, Marian Belu, Maria Vasiliu, Ștefan Vasiliu, Constantin Enache, Aneta Enache, Valeria Bozdoc și Ilinca Burdea într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii referitoare la anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009, precum și anularea procedurii de expropriere subsecvente.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 contravine principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, deoarece a fost emisă cu nesocotirea unei hotărâri judecătorești, prin care s-a constatat nelegalitatea hotărârii Consiliului General al Municipiului București prin care s-a declarat caracterul de utilitate publică al lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”. Se mai susține că, exproprierea nefiind altceva decât procedura de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri proprietate privată, actul normativ criticat a fost emis cu încălcarea dispozițiilor constituționale potrivit cărora ordonanțele de urgență nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În opinia autorilor excepției, procedura de expropriere reglementată de acest act normativ nu respectă condițiile impuse de prevederile art. 53 din Constituție pentru restrângerea exercițiului unui drept fundamental, în speță dreptul de proprietate.

De asemenea, se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 este aplicată retroactiv, deoarece, prin

raportare la Legea nr. 184/2008, declară caracterul de utilitate publică al lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, aflate în curs de realizare la data intrării în vigoare a acestei legi. În legătură cu acest aspect, se mai susține că utilitatea publică trebuie apreciată în concret, „în funcție de documentația de urbanism sau planul de amplasament”, iar nu declarată în general, „pentru toate lucrările de construcție de drumuri de interes național, județean sau local”, potrivit prevederilor art. 2 fraza întâi din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 184/2008. În opinia autorilor excepției, dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora cauza de utilitate publică este stabilită potrivit legii, iar nu „prin lege”, trebuie interpretate în sensul că analiza caracterului de utilitate publică trebuie să se facă pentru fiecare lucrare în parte, conform unor criterii și proceduri care sunt reglementate exclusiv prin Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Se mai susține că prevederile art. 9 din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 12 din Legea nr. 184/2008, contravin caracterului just al despăgubirii, așa cum este instituit prin dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece transferul dreptului de proprietate către expropriator operează înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile asupra cuantumului exproprierii. În acest mod sunt încălcate și dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, în condițiile inexistenței unei acțiuni în justiție privind suspendarea transferului dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus exproprierii.

Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia în legătură cu excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009, precum și prevederile art. 5 alin. (2), art. 14 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 22 alin. (1), art. 24 alin. (1) și art. 19 alin. (4) din Legea nr. 255/2010, care au preluat dispozițiile textelor de lege criticate cuprinse în Legea nr. 184/2008, sunt constituționale. În acest sens arată că, în anumite situații, interesul social poate prevala asupra dreptului de proprietate privată, conducând fie la limitarea exercițiului unor atribute ale acestui drept, fie la pierderea acestuia, în cazul exproprierii, cu plata unor despăgubiri. Se mai arată că prevederile legale criticate nu reglementează măsuri de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției sau de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil și nu îngrădesc dreptul la apărare. Mai mult, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată este atribuția exclusivă a legiuitorului, iar în particular, situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii exproprierii pentru cauză de utilitate publică justifică instituirea unor norme de procedură speciale. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 115 alin. (6), această susținere nu este întemeiată, deoarece ordonanța de urgență criticată reglementează doar declanșarea procedurilor de expropriere, măsurile de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică fiind prevăzute prin lege. În plus, necesitatea adoptării acestui act normativ a fost determinată de faptul că întreruperea lucrărilor la „Pasaj rutier denivelat superior Basarab” ar fi

afectat întreaga activitate economico-socială a orașului și ar fi determinat costuri suplimentare, determinate de măsurile de conservare ale lucrărilor în curs, costuri suportate în parte și de populație.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, aprobată prin Legea nr. 231/2009, precum și a dispozițiilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, 9 și 15 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale.

În legătură cu obiectul excepției, Curtea constată următoarele:

1. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 9 martie 2009, iar Legea nr. 231/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 15 iunie 2009.

Curtea constată că, în acord cu jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006), ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern.

Prin urmare, în prezenta cauză, Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 231/2009.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, art. 9 și art. 15 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004, Curtea constată că Legea nr. 184/2008 conține 5 articole, numerotate de la I—V, astfel încât, din analiza notelor scrise formulate în motivarea excepției de neconstituționalitate, atașate încheierii de sesizare, rezultă că obiect al excepției îl formează prevederile art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, 9 și 15 din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. 1 punctele 4, 5, 12 și 18 din Legea nr. 184/2008.

Legea nr. 198/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010.

Curtea constată însă că Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 184/2008, continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecării, constituind unul dintre temeiurile legale ale desfășurării procedurii de expropriere referitoare la imobile ce s-au aflat în proprietatea autorilor excepției, astfel încât, în acord cu jurisprudența sa (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate și dispozițiile art. 3 alin. (1)—(4), art. 4, 9 și 15 din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 184/2008.

Textele de lege criticate, cuprinse în Legea nr. 198/2004, modificată și completată, au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (1)—(4): „(1) Documentația tehnico-economică aferentă lucrărilor de execuție de drumuri de interes național, județean și local se elaborează în condițiile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, ale Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale celorlalte acte normative aplicabile în materie de investiții publice de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. sau de către autoritățile administrației publice locale, după caz, și va conține varianta finală a studiului de fezabilitate.

(2) Deținătorii cu orice titlu al imobilelor afectate de elaborarea studiului de fezabilitate pe coridorul de expropriere sunt obligați, după o prealabilă înștiințare, să permită accesul pentru efectuarea măsurătorilor topografice, a studiilor geotehnice și a oricăror operațiuni necesare studiului de fezabilitate.

(3) După avizarea de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, prin unitățile sale teritoriale, a fiecărei documentații cadastral-juridice de expropriere, aceasta are obligația de a transmite unităților administrativ-teritoriale lista imobilelor situate pe coridorul de expropriere. După transmiterea acestei liste se interzice emiterea oricărui aviz, acord, permis, autorizație cu privire la imobilele supuse exproprierii.

(4) Documentațiile pentru eliberarea certificatelor de urbanism necesare construcției obiectivelor prevăzute la art. 1 se depun de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., pentru lucrările de interes național, respectiv de către autoritățile administrației publice locale, pentru lucrările de interes județean și local.”;

— Art. 4: „(1) Pe baza documentației tehnico-economice prevăzute la art. 3 alin. (1), Guvernul sau autoritatea publică locală competentă, după caz, aprobă, prin hotărâre, indicatorii tehnico-economici, amplasamentul lucrării, conform variantei finale a studiului de fezabilitate, sursa de finanțare, precum și declanșarea procedurii de expropriere a tuturor imobilelor care constituie coridorul de expropriere, suma globală a despăgubirilor estimată de către expropriator pe baza unui raport de evaluare, termenul în care aceasta se virează într-un cont deschis pe numele expropriatorului.

(2) După publicarea hotărârii prevăzute la alin. (1), expropriatorul întocmește documentațiile cadastral-juridice pentru fiecare imobil propus spre expropriere, având în vedere și dispozițiile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată. Documentațiile vor cuprinde și date privind încadrarea lucrării în planurile de urbanism și amenajare a teritoriului, precum și planuri cu amplasamentul lucrării care se avizează de Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, prin unitățile sale teritoriale. Planul cu amplasamentul

lucrării, pe fiecare unitate administrativ-teritorială, care conține delimitarea imobilelor — teren și/sau construcții — propuse spre expropriere, cu indicarea numelor deținătorilor, precum și a ofertelor de despăgubire, pe categorii de imobile, stabilite de evaluatori autorizați, se aduce la cunoștință publică prin afișarea la sediul consiliului local respectiv, unde va rămâne afișat până la finalizarea procedurii de expropriere, și prin afișare pe pagina proprie de internet a expropriatorului.

(3) Suma globală estimată a despăgubirilor se virează la dispoziția expropriatorului, în termen de cel mult 30 de zile de la data solicitării acestuia.

(4) Suma prevăzută la alin. (3) poate fi suplimentată, prin hotărâre a Guvernului sau a autorității administrației publice locale competente, după caz, la cererea expropriatorului, ca urmare a realizării rapoartelor de evaluare a imobilelor supuse exproprierii, pentru fiecare unitate administrativ-teritorială, pe fiecare categorie de folosință, a modificării numărului de imobile necesar a fi expropriate, precum și în orice alte situații, temeinic motivate.

(5) Tabelele cu imobilele proprietate privată supuse exproprierii în condițiile prezentei legi, cuprinzând județul, localitatea, indicatorul cadastral, suprafața (m²) și numele proprietarului/deținătorului, conform documentației cadastral-juridice, se vor afla la expropriator și vor fi aduse la cunoștință publică prin afișare la sediul consiliului local al fiecărei unități administrativ-teritoriale și pe pagina proprie de internet a expropriatorului, cu 10 zile înainte de data începerii activității comisiei prevăzute la art. 6 alin. (1).

(6) Data începerii activității comisiei prevăzute la art. 6 alin. (1) și data la care vor fi afișate tabelele prevăzute la alin. (5) se vor aduce la cunoștința persoanelor interesate prin publicarea unui anunț într-un ziar local.

(7) În situația în care, ca urmare a definitivării proiectului tehnic sau a detaliilor de execuție, amplasamentul lucrării se modifică, expropriatorul va proceda la regularizarea datelor de identificare a imobilelor supuse exproprierii și la actualizarea tabelelor prevăzute la alin. (5), cu respectarea reglementărilor în vigoare și fără a mai fi necesară modificarea hotărârii Guvernului sau a autorității administrației publice locale competente, după caz.

(8) Înainte de data începerii activității comisiei prevăzute la art. 6 alin. (1), un evaluator autorizat va întocmi un raport de evaluare a imobilelor supuse exproprierii, pentru fiecare unitate administrativ-teritorială, pe fiecare categorie de folosință. Raportul de evaluare a terenurilor forestiere va fi întocmit de un evaluator autorizat, agreat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.”;

— Art. 9: „(1) Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii consemnate în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și ale art. 6 alin. (2) se poate adresa instanței judecătorești competente în termen de 30 de zile de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus exproprierii, iar exercitarea căilor de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, respectiv transferul dreptului de proprietate asupra terenului.

(2) În cazul în care hotărârea nu a fost comunicată, orice persoană care se consideră îndreptățită la despăgubire pentru exproprierea imobilului se poate adresa instanței judecătorești competente, în termen de 3 ani de la data afișării hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, în condițiile art. 7, sub sancțiunea decăderii.

(3) Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de

utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii. La calcularea cuantumului despăgubirii, experții și instanța de judecată se vor raporta la momentul transferului dreptului de proprietate, în condițiile art. 15 din prezenta lege.

(4) *Fac excepție de la prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, situațiile în care imobilele sunt solicitate pentru expropriere în vederea realizării lucrărilor de utilitate publică privind drumurile. În acest caz, persoanelor îndreptățite li se va atribui de expropriator despăgubirea legală.*

(5) *Lucrările de utilitate publică privind drumurile care fac obiectul prezentei legi nu pot fi suspendate sau sistate la cererea vreunei persoane care invocă existența unor litigii privind posesia ori proprietatea imobilului expropriat.”;*

— Art. 15: *„Transferul imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru expropriere sau, după caz, la data consemnării acestora, în condițiile prezentei legi.”*

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (3) referitor la expropriere, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 115 alin. (6) privind obiectul de reglementare al ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. 1. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4 și art. 9 alin. (2)—(5) din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, aceste prevederi legale conțin reglementări referitoare la realizarea documentației tehnico-economice aferente realizării studiului de fezabilitate pentru lucrările de execuție de drumuri de interes național, județean și local, întocmirea certificatelor de urbanism, respectiv aprobarea indicatorilor tehnico-economici, a amplasamentului lucrării, a sursei de finanțare, documentațiile cadastral-juridice ale fiecărui imobil supus spre expropriere, precum și a sumei globale a despăgubirilor estimate de către expropriator.

Analizând conținutul normativ al acestor prevederi legale, precum și notele scrise formulate de autorii excepției, Curtea constată că aceștia nu arată care sunt motivele de neconstituționalitate ale textelor de lege criticate.

Or, așa cum a statuat Curtea în mod constant, spre exemplu, prin deciziile nr. 566 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 11 februarie 1998, sau nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză, jurisdicția constituțională nu se poate substitui părții în privința indicării motivelor de neconstituționalitate, pentru că un control din oficiu este inadmisibil.

2. În ceea ce privește ipoteza normativă a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008, și anume reglementarea posibilității contestării în justiție a cuantumului despăgubirii, consemnate în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și ale art. 6 alin. (2) din același act normativ, fără a exista posibilitatea contestării transferului dreptului de proprietate, se susține că în acest mod este încălcat principiul constituțional al liberului acces la justiție, în condițiile lipsei unei acțiuni în justiție având ca

obiect suspendarea transferului dreptului de proprietate către expropriator.

Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate.

În conformitate cu jurisprudența constantă a Curții (cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 175 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 13 ianuarie 2000, Decizia nr. 1.248 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 1.306 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 22 decembrie 2011), liberul acces la justiție presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care justiția se îndeplinește, fiind competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, în temeiul dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege.

Aplicând aceste considerente de principiu la analiza prezentei excepții de neconstituționalitate, din perspectiva încălcării art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că reglementarea posibilității de a contesta în justiție cuantumul despăgubirii consemnate pe numele expropriatului, fără a putea contesta și transferul dreptului de proprietate către expropriator, reprezintă o condiționare a liberului acces la justiție, justificată însă din perspectiva scopului legitim mediat urmărit de legiuitor, și anume realizarea unor lucrări de utilitate publică, de interes național sau local, cu atât mai mult cu cât acest drept fundamental nu este atins în însăși substanța sa.

Astfel, Curtea constată că, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, declanșarea procedurii de expropriere se face prin hotărâre a Guvernului sau prin hotărâre a autorității publice locale, iar aceste acte administrative sunt supuse controlului judecătoresc, pe calea contenciosului administrativ, în condițiile art. 7 și 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. În egală măsură, în condițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004, sunt supuse controlului judecătoresc și ordonanțele Guvernului, iar, potrivit alin. (1) al art. 9 din același act normativ, acțiunea poate fi însoțită de excepția de neconstituționalitate.

În stadiul procedural reglementat de art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a impus posibilitatea contestării în justiție numai a cuantumului despăgubirilor, întrucât, în ceea ce privește legalitatea declanșării exproprierii, aceasta a fost supusă controlului judecătoresc, în stadiul declanșării procedurii de expropriere, prin hotărâre a Guvernului, hotărâre a autorității administrației publice locale sau prin ordonanță a Guvernului.

În esență, Curtea constată că, sub aspectul controlului judecătoresc exercitat asupra măsurii exproprierii, ce include atât declanșarea procedurilor, cât și transferul efectiv al dreptului de proprietate, legiuitorul a stabilit proceduri speciale, în cadrul cărora părțile interesate își pot exercita în mod liber dreptul de acces la justiție, dar cu respectarea stadiului în care se află procedura de expropriere.

De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul la acces la un tribunal, în temeiul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu este un drept absolut, fiind compatibil cu limitări admise implicit. (În acest sens sunt hotărârile din 21 februarie 1975 sau 17 ianuarie 2012, pronunțate în cauzele *Golder împotriva Marii Britanii*, paragraful 38, și, respectiv, *Stanev împotriva Bulgariei*, paragraful 230.) S-a mai arătat că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere, cu condiția de a asigura exercitarea concretă și efectivă a acestui drept, așadar fără a aduce atingere însăși substanței dreptului. (În acest sens sunt hotărârile din 4 decembrie 1995 sau din 12 iulie 2001, pronunțate în cauzele *Bellet împotriva Franței*, paragraful 31, respectiv *Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, paragraful 44.)

În ceea ce privește dispozițiile art. 15 din Legea nr. 198/2004, modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, autorii excepției susțin că acestea contravin caracterului just al despăgubirii, așa cum este instituit prin dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece transferul dreptului de proprietate către expropriator operează înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile asupra cuantumului exproprierii.

Curtea constată însă că, dimpotrivă, potrivit prevederilor art. 9 alin. (1) din același act normativ, cuantumul despăgubirii la care este îndreptățit expropriatul este stabilit în justiție, în cazul în care decizia de expropriere este contestată de către expropriat sub acest aspect.

În realitate, autorii excepției tind să învedereze lipsa caracterului prealabil al despăgubirii, deoarece, în opinia acestora, transferul dreptului de proprietate operează înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile de stabilire a cuantumului exproprierii.

În legătură cu aceste susțineri, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 5 alin. (4) din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, expropriatorul este obligat să notifice titularilor de drepturi reale asupra bunurilor supuse exproprierii sumele propuse pentru plata despăgubirilor și să le consemneze într-un cont bancar deschis pe numele expropriatului. Prin urmare, transferul dreptului de proprietate operează întotdeauna ulterior consemnării despăgubirii la dispoziția proprietarului sau a titularului altui drept real, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție. Contestarea deciziei de expropriere sub aspectul caracterului just al despăgubirii, cu efectul consemnării acesteia pe numele expropriatului, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, nu echivalează cu nerespectarea caracterului prealabil al despăgubirii. În acest sens Curtea s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 29 din 19 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 7 martie 2012, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză.

De altfel, Curtea constată că situația de fapt reglementată de prevederile art. 15 din actul normativ criticat este aceea a existenței unui acord între expropriat și expropriator în privința cuantumului despăgubirii, caz în care transferul imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor sau la data consemnării acestora, astfel încât nu se poate susține existența unui prejudiciu în patrimoniul expropriatului.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009, Curtea constată că acest act normativ a reglementat declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, cu scopul realizării unor condiții mai bune de trafic pentru locuitorii municipiului

București, așa cum rezultă din preambulul ordonanței de urgență criticate.

Critica autorilor excepției vizează, în primul rând, faptul că această ordonanță de urgență a fost adoptată cu nesocotirea uneia dintre condițiile de fond ale unui asemenea act normativ, astfel cum sunt reglementate prin dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, respectiv interdicția de reglementare, prin ordonanță de urgență, a unor măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.

În legătură cu această susținere, Curtea observă că exproprierea, ca modalitate de stingere a dreptului de proprietate privată, este reglementată prin lege, respectiv Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică — cadrul general normativ în materie, precum și, în prezent, Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local — lege specială, care instituie cadrul legal adecvat operațiunilor de expropriere și de stabilire a despăgubirilor, măsuri necesare realizării unor obiective de interes național, județean și local (act normativ ce a abrogat expres Legea nr. 198/2004, aplicabilă în speță).

În conformitate cu art. 5 din Legea nr. 255/2010, prima etapă a procedurii de expropriere — *Aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai lucrărilor de interes național, județean sau local* se realizează prin emiterea de către expropriator, și anume fie statul român, pentru obiectivele de interes național, fie județele, pentru obiectivele de interes județean, fie municipiile, orașele sau comunele, pentru obiectivele de interes local, a unei hotărâri a Guvernului, respectiv a unei hotărâri a autorității administrației publice locale, prin care se aprobă indicatorii tehnico-economici, se declanșează procedurile de expropriere a imobilelor, se aprobă lista proprietarilor acestor imobile, sumele individuale aferente despăgubirilor estimate de către expropriator (pe baza unui raport de evaluare întocmit în baza expertizelor camerelor notarilor publici), precum și termenul în care acestea se virează într-un cont deschis pe numele expropriatorului la dispoziția proprietarilor de imobile.

În speță, Curtea constată că declanșarea procedurii de expropriere a unor imobile care constituie o parte din suprafața determinată supusă exproprierii în vederea realizării lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab” s-a realizat prin intermediul unei ordonanțe de urgență, iar nu printr-o hotărâre a autorității administrației publice locale, și anume a Consiliului General al Municipiului București.

Emiterea acestei ordonanțe de urgență a fost subsecventă anulării Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 160/2006, prin care, în temeiul Legii nr. 33/1994, se declanșă procedura de expropriere a imobilelor care constituiau coridorul de expropriere necesar realizării lucrării de interes local menționate mai sus, astfel cum este acesta definit prin art. 1 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 198/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 434/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 11 mai 2009.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, o astfel de modalitate de declanșare a procedurii de expropriere, prin intermediul unei ordonanțe de urgență, este neconstituțională, fiind în contradicție cu prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. Totodată, se susține că este încălcat și principiul constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, prin nesocotirea unei hotărâri judecătorești de anulare a unui act.

Analizând dispozițiile constituționale incidente, Curtea constată însă că aceste susțineri nu sunt întemeiate.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, una dintre condițiile de fond ce trebuie respectate în vederea asigurării constituționalității măsurilor reglementate printr-o ordonanță de urgență este ca aceste măsuri să nu vizeze trecerea silită a unor bunuri în proprietatea publică. În vederea determinării sferei de cuprindere a unor astfel de măsuri, dispozițiile art. 115 alin. (6) trebuie analizate în corelație cu cele cuprinse în art. 44 alin. (3) referitor la expropriere și în art. 44 alin. (4) privind naționalizarea sau orice alte măsuri privind trecerea silită în proprietatea publică a unor bunuri.

Astfel, dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție reglementează exproprierea, ca un mod de privare de proprietate pentru cauză de utilitate publică, care trebuie să fie stabilită potrivit legii, cu plata unei despăgubiri juste și prealabile. Așadar, de esența exproprierii, ca operațiune juridică, este existența unei lucrări de utilitate publică, declarată potrivit legii, precum și plata unei despăgubiri, condiții fără de care nu s-ar putea realiza exproprierea.

Distinct față de reglementarea instituției juridice a exproprierii, în art. 44 alin. (4) din Legea fundamentală, legiuitorul constituant a interzis în mod expres naționalizarea și orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri (spre exemplu, confiscări), însă în mod circumstanțiat, și anume doar dacă astfel de măsuri sunt dispuse exclusiv pe baza unor criterii discriminatorii, enumerate în mod exemplificativ, cum ar fi apartenența socială, etnică, religioasă sau politică. Prin urmare, măsurile de privare de proprietate reglementate în acest alineat sunt caracterizate de lipsa unei despăgubiri. Aceasta este și rațiunea pentru care legiuitorul constituant le-a reglementat în mod distinct față de expropriere.

Din interpretarea sistematică a celor două norme constituționale, respectiv art. 44 alin. (3) și art. 44 alin. (4), referitoare la măsuri de privare de proprietate, printr-un act al puterii publice, rezultă că există o diferență specifică între expropriere, pe de o parte, și naționalizare și alte măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică, pe de altă parte.

Astfel, instituția juridică a exproprierii presupune operațiuni juridice complexe, caracterizate de existența unui cadru legal adecvat procedurilor de expropriere și de stabilire a despăgubirilor, în vederea asigurării unor garanții pentru titularul dreptului de proprietate privată, și anume obligativitatea respectării unei proceduri prealabile transferului dreptului de proprietate privată, ale cărei etape sunt în mod riguros stabilite prin lege, precum și asigurarea accesului la justiție, în cazul în care titularul dreptului de proprietate privată asupra bunului supus exproprierii este nemulțumit de cuantumul despăgubirii estimate de către autoritatea publică beneficiară a lucrării de utilitate publică, care are calitatea de expropriator.

Spre deosebire de expropriere, măsurile de trecere silită a unui bun proprietate privată în proprietatea publică, la care se referă art. 44 alin. (4) din Constituție presupun o privare de proprietate aproape instantanee și au natura juridică a unei sancțiuni.

Rezultă că, în viziunea legiuitorului constituant, există o diferență de natură juridică între cele două categorii de măsuri de privare de proprietate la care se referă dispozițiile art. 44 alin. (3) și (4), diferență ce rezultă și din reglementarea lor distinctă.

De altfel, din interpretarea gramaticală a textului constituțional, respectiv art. 44 alin. (4), rezultă că naționalizarea este caracterizată în mod expres ca o măsură de trecere silită a unui bun în proprietatea publică. Totodată, din formula

redacțională a textului constituțional, prin sintagma „orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică” legiuitorul constituant a avut în vedere măsuri similare naționalizării, ca natură juridică și finalitate.

Deși Constituția nu o nominalizează în mod expres în categoria unor astfel de măsuri de trecere silită în proprietatea publică a unor bunuri, exproprierea este caracterizată de afectarea libertății de voință a titularului dreptului de proprietate privată asupra bunului supus exproprierii, însă acest caracter este atenuat prin acțiunea conjugată a tuturor actelor și faptelor juridice realizate în cursul acestei proceduri, în lipsa cărora finalitatea exproprierii, constând în principal în privarea de proprietate, nu s-ar realiza.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală interzic reglementarea, pe calea unei ordonanțe de urgență, a unor **măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică**, fără a menționa în mod distinct și exproprierea.

Prin urmare, Curtea constată că intenția legiuitorului constituant a fost să excludă din domeniul de reglementare al ordonanțelor de urgență măsurile de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică, la care fac referire prevederile art. 44 alin. (4) din Legea fundamentală, fără a include în sfera acestor măsuri și exproprierea.

Acest lucru este demonstrat și de faptul că exproprierea, ca măsură de privare de proprietate, este reglementată în mod distinct de naționalizare și orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri.

De asemenea, autorii excepției susțin că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 contravine principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, deoarece a fost emisă cu nesocotirea unei hotărâri judecătorești, prin care se constatase nelegalitatea hotărârii Consiliului General al Municipiului București de declarare a caracterului de utilitate publică al lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”.

Față de aceste din urmă susțineri, Curtea observă, în primul rând, că autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești este circumscrisă unei situații determinate, hotărârea judecătorească neavând valoarea juridică a unui izvor formal de drept constituțional.

Pe de altă parte, Curtea constată că, în speță, subsecvent controlului judecătoresc asupra unui act administrativ al unei autorități publice, și anume o hotărâre a Consiliului General al Municipiului București, prin care a fost constatată nelegalitatea acestui act administrativ, a fost emisă o ordonanță de urgență, act normativ cu putere de lege, prin care, în temeiul art. 2 din Legea nr. 198/2004, modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, s-a aprobat declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, expropriator fiind Municipiul București.

Astfel, nu se poate susține că această modalitate de declanșare a procedurilor de expropriere, respectiv printr-un act normativ, iar nu printr-un act administrativ, contravine principiului constituțional al separației puterilor în stat, din moment ce ordonanța de urgență a fost emisă cu respectarea prevederilor legii speciale în materia exproprierii, respectiv Legea nr. 198/2004. Mai mult, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2009 a fost aprobată prin lege, respectiv Legea nr. 231/2009.

Pentru aceleași considerente nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor art. 44 alin. (3) referitor la expropriere, dat fiind faptul că declanșarea procedurii de expropriere, prin ordonanța de urgență criticată, s-a făcut în conformitate cu prevederile legii speciale, fiind respectate exigențele

constituționale referitoare la declararea, **potrivit legii**, a cauzei de utilitate publică și la plata despăgubirilor.

În ceea ce privește susținerea privind încălcarea principiului constituțional al neretroactivității, prin faptul că ordonanța de urgență criticată declară caracterul de utilitate publică al unei lucrări de interes local aflate în curs de realizare la data intrării în vigoare a Legii nr. 184/2008, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată. Dimpotrivă, legea nouă se aplică și acelor fapte sau situații juridice aflate în curs de formare la data intrării ei în vigoare (*facta pendentia*), astfel încât declararea utilității publice a unei lucrări în curs de realizare nu reprezintă un caz de aplicare retroactivă a legii.

În legătură cu acest aspect, autorii excepției mai arată că utilitatea publică a lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab” ar fi trebuit declarată în conformitate cu prevederile art. 5—11 ale cap. II — *Utilitatea publică și*

declararea ei din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, iar nu prin lege, respectiv art. 2 din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea constată însă că Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, este o lege specială, derogatorie de la dreptul comun în materie — Legea nr. 33/1994, astfel încât este justificată aplicarea legii speciale, față de specificul lucrării de construcție de drumuri, pentru care este necesară exproprierea. De altfel, și legea specială conține prevederi de natură tehnică, menite să asigure elaborarea documentației tehnico-economice aferente studiului de fezabilitate, a documentației cadastral-juridice de expropriere, precum și a documentațiilor pentru eliberarea certificatelor de urbanism.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1)—(4), art. 4 și art. 9 alin. (2)—(5) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție invocată de Maria Belu, Vasile Belu, Marian Belu, Maria Vasiliu, Ștefan Vasiliu, Constantin Enache, Aneta Enache, Valeria Bozdoc și Ilinca Burdea în Dosarul nr. 33.483/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere pentru cauză de utilitate publică a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de interes local „Pasaj rutier denivelat superior Basarab”, precum și a prevederilor art. 9 alin. (1) și art. 15 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție invocată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 634

din 14 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

nr. 17.852/320/2010 al Judecătoriei Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 304D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Augustin Călin Gherendi în Dosarul

nr. 17.852/320/2010, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat**

Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost invocată de Călin Augustin Gherendi într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare în cadrul căreia a fost dispusă măsura suspendării executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, în condițiile în care un subiect de drept având calitatea de debitor într-un proces având ca obiect executarea silită reușește să obțină suspendarea acesteia prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, prin conferirea în favoarea părții adverse a dreptului de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei hotărâri, se încalcă dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul de proprietate privată. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, trebuie să existe un just echilibru între părți, în ceea ce privește egalitatea armelor. Se mai arată că prin măsura popririi conturilor unei societăți comerciale se poate afecta iremediabil întreaga activitate comercială a acesteia.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a comunicat că își păstrează punctul de vedere consemnat în deciziile Curții Constituționale nr. 946 din 6 iulie 2010, nr. 322 din 23 martie 2010, nr. 394 din 19 martie 2009 și nr. 451 din 31 martie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Augustin Călin Gherendi în Dosarul nr. 17.852/320/2010 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare, a funcției publice din categoria înalților
funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului
Apărării Naționale de către domnul Mihai Șova**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Apărării Naționale, prin Adresa nr. N/1.427 din 20 iulie 2012,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Apărării Naționale de către domnul Mihai Șova.

**PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 30 iulie 2012.
Nr. 429.

**GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Mihai Șova a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Ministerului Apărării Naționale**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Apărării Naționale, prin Adresa nr. N/1.427 din 20 iulie 2012, precum și Avizul favorabil nr. 1.645.933 din 13 iulie 2012 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihai Șova a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Apărării Naționale,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Șova exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Apărării Naționale.

**PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 30 iulie 2012.
Nr. 430.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL - MINISTRU****DECIZIE****pentru eliberarea, la cerere, a domnului Cristian Sporiș
din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

Având în vedere cererea domnului Cristian Sporiș, înregistrată cu nr. 51.234 din 27 iulie 2012,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Sporiș se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 30 iulie 2012.
Nr. 431.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL - MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Enache Jiru
în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Enache Jiru se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 30 iulie 2012.
Nr. 432.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 598911